

male omstandigheden vrijwel geen invoer van gewone sigaren plaats heeft, en meenden, dat de dure import-sigaren wel wat mogen worden bezwaard. Gewaarschuwd werd echter tegen het te hoog stellen van dit invoerrecht, want anders zou — evenals zulks om gelijke reden in Engeland heeft plaats gehad — de invoer wel eens geheel kunnen ophouden en daardoor een einde komen aan de juist zoo noodige baten.

Gaarne zou men nog worden ingelicht aangaande den omvang van den invoer van sigaren uit Duitschland.

Aldus vastgesteld den 14den April 1921.

FRANSSEN.
WITTERT VAN HOOGLAND.
VAN NIEROP.
VAN EMBDEN.
BERGSMA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPORTEURS
over het ontwerp van wet tot herziening van het
invoerrecht op tabak en papier. (36)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De wet tot heffing van een tabaksaccijns zal, indien zij tot stand komt, aan handel en nijverheid hier te lande verplichtingen opleggen, waarvan de buitenlandsche fabrikant of importeur blijft vrijgesteld. Het voldoen aan die verplichtingen zal uitgaven veroorzaken en het is billijk dat de voorsprong die de buitenlander daardoor verkrijgt, wordt weggenomen door een invoerrecht dat tegen die uitgaven opweegt.

Nu gaat het thans voorgestelde ontwerp verder en daarom meent men daaraan een protectionistisch karakter te moeten toekennen. Dit echter kan de ondergeteekende niet als juist erkennen; de Nederlandsche tabaksindustrie is zoo krachtig, dat zij de buitenlandsche concurrentie ook zonder protectie weet te keeren en zelf daarentegen in het buitenland concurreert. In den laatsten tijd geldt dit ook voor sigaretten, wat vóór den oorlog nog niet zoozeer het geval was; alleen voor enkele dure soorten sigaren en tabak geldt dit niet, omdat men die nu eenmaal hier te lande niet kan maken, bij gebrek aan de daarvoor noodige speciale tabaksoorten. Aan protectie bestaat hier te lande geen behoefte en wilde men die toepassen, zij zou geen effect kunnen hebben, omdat de binnenlandsche markt reeds bijna geheel door de inlandsche nijverheid wordt bediend en de concurrent die geweerd zou moeten worden ontbreekt. Alleen in enkele grensplaatsen betreft men thans ook wel goedkope sigaren van naburige buitenlandsche fabrieken, doch in verhouding tot het totale verbruik beteekent dit weinig.

De reden waarom dit ontwerp een eenigszins hoog invoer-

recht voorstelt, is van fiscalen aard; alleen daardoor is het mogelijk geweest, met behoud van de verlangde opbrengst, den accijns op tabak en sigaren op geen hooger cijfer te brengen dan 10 pct. der waarde. Bij een lager invoerrecht zou die accijns moeten worden verhoogd of een deel van de opbrengst moeten worden prijsgegeven; doch dit kan niet worden gemist, zoodat het voorstel niet wel anders kan luiden.

Zooals reeds is opgemerkt, zijn het voornamelijk de duurere fabrikaten die hier worden ingevoerd en die door het invoerrecht worden getroffen. Het verbruik hiervan zullen welgestelde rookers zich wegens het invoerrecht wel niet ontzeggen. Dure importsigaren zijn voor velen een noodzakelijk toebehooren van een goed maal en aan het eind hiervan overheerscht gewoonlijk de zuinige stemming niet. Voor een vermindering van het gebruik die de opbrengst in gevaar zou brengen is de ondergeteekende dan ook niet bevreesd.

De invoer uit Duitschland, voor een deel bestaande uit goedkoopere sigaren die in de grensstreken worden verbruikt, bedroeg in 1920 100 754 kilogram (bruto gewicht) ter waarde van f 429 129, in de eerste twee maanden van 1921 46 873 kilogram (bruto gewicht) ter waarde van f 196 860. Vermoedelijk ten gevolge van den stand der valuta, zijn deze invoeren abnormaal hoog; in 1918 bijv. bedroeg de totale invoer van sigaren uit Duitschland 8022 kilogram (netto gewicht) ter waarde van f 32 088.

De Minister van Financiën,
DE VRIES.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 21sten April 1921.

FRANSSEN.
WITTERT VAN HOOGLAND.
VAN NIEROP.
VAN EMBDEN.
BERGSMA.

EINDVERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN RAPORTEURS
over het ontwerp van wet tot herziening der Ongevallen-
wet 1901. (58)

Bij het afdelingsonderzoek van dit wetsontwerp werd door vele leden de indiening daarvan toegejuicht. Zij waren van oordeel, dat hierdoor belangrijke verbeteringen worden aangebracht in de ongevallenverzekering. Zij konden zich vereenigen met het standpunt van den Minister om ten aanzien van de sociale verzekering thans slechts zoodanige wijzigingen in de

bestaande wetten aan te brengen als dringend noodzakelijk zijn in afwachting van de algeheele herziening der verzekeringswetten. Bij die gelegenheid hoopten zij tot stand te zien komen een ineensluitend stelsel van verzekering met een algemeene groep van verzekerde personen en met één premie, waarin alle premies samengevat zijn voor de verschillende soorten van verzekerde risico's.

Verscheidene leden juichten toe, dat door de voorgestelde wijziging thans de gedecentraliseerde uitvoering, welke terecht aanvaard is voor de sociale verzekering, thans ook voor de ongevallenverzekering in de wet wordt neergelegd, waardoor een vluggere afdoening van zaken zal worden bevorderd. Zij waren van oordeel, dat door gebruik te maken van de bestaande organisatie der Raden van Arbeid reeds thans zonder groote extra-kosten een veel snellere behandeling van zaken kan worden verkregen. De verwachting werd daarbij uitgesproken, dat b.v. door samenvoeging van de bureaux van de agenten der Rijksverzekeringsbank met die van de Raden van Arbeid aanzienlijke bezuiniging zou worden bereikt.

Ingenomenheid werd betuigd met stuk n°. 3, waarin op zoo overzichtelijke wijze is weergegeven, welke veranderingen in den tekst der Ongevallenwet 1901 zouden worden aangebracht, wanneer het oorspronkelijk ontwerp tot wet werd verheven. Betreurd werd echter, dat, nu tijdens de behandeling van dit ontwerp in de Tweede Kamer, verschillende wijzigingen daarin zijn aangebracht, bedoeld overzicht niet ten gerieve van de Eerste Kamer in bijgewerkten vorm is herdrukt; groote kosten zouden daaraan niet verbonden zijn geweest.

Aldus vastgesteld den 14den April 1921.

FRANSSEN.
WITTERT VAN HOOGLAND.
VAN NIEROP.
VAN EMBDEN.
BERGSMA.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over het ontwerp van wet tot aanvulling der bepalingen
omtrent den in echtscheidingszaken bevoegden rechter.
(417)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Aangenaam was het den ondergeteekende, dat bij het afdelingsonderzoek onderscheidene leden van hun instemming met het wetsontwerp deden blijken.

Zooals reeds in de Nota naar aanleiding van het Verslag der Tweede Kamer op dit wetsontwerp is opgemerkt (Gedrukte Stukken 1920—1921, 417, n°. 6), geldt het hier eene vraag van competentie, derhalve eene vraag van formeel recht. Voorstellen tot regeling van de echtscheidingsprocedure, inzonderheid betreffende de in het Voorloopig Verslag genoemde artikelen 256 en 257 van het Burgerlijk Wetboek, vallen derhalve buiten

het kader van het ontwerp en komen dus voor eene nadere bespreking op dit oogenblik niet in aanmerking, afgezien van de vraag of het wenschelijk is de onderlinge toestemming, welke het bestaande recht vordert voor de ontbinding van het huwelijk na voortgezette scheiding van tafel en bed, te vervangen door een recht voor elk der van tafel en bed gescheiden echtgenooten de ontbinding te vorderen.

Bij overweging van den opzet van het bij Koninklijke boodschap van 18 Maart 1921 bij de Tweede Kamer aanhangig gemaakte ontwerp tot wijziging van artikel 281 van het Burgerlijk Wetboek en van daarmede samenhangende artikelen zal bovengenoemden leden blijken, dat ook laatstbedoeld ontwerp, hetwelk slechts wijziging brengt in de bepaling omtrent de geldelijke gevolgen van echtscheiding, scheiding van tafel en bed en ontbinding des huwelijks (alsmede in de bepalingen over eenige andere geldelijke uitkeeringen), zich evenmin leent tot het doen van voorstellen tot wijziging van zoo principiëelen, materieelrechtelijken aard, als waarop het Voorloopig Verslag doelt.

De Minister van Justitie,
HEEMSKERK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 8sten April 1921.

VAN HOUTEN.
VAN DER LANDE.
SMEENGE.
VAN LANSCHOT.
VAN KOL.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPOORTEURS
over het ontwerp van wet tot vereeniging van de
gemeenten Geldrop en Zesgehuchten. (266)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Het desbetreffend ingesteld onderzoek heeft geleerd, dat er te Amsterdam geen noemenswaardige moeilijkheden zijn gevonden als waarop in de vergadering der Eerste Kamer van 28 December jl. door den heer SLINGENBERG werd gedoeld. Ook elders heeft de practijk tot gelijksoortige ondervinding geleid.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
CH. RUYSDER BEERENBROUCK.

De Minister van Financiën,
DE VRIES.